قانون گذرنامه مصوب ۱۳۵۱.۱۲.۱۰

قانون گذرنامه/

مصوب ۱۳۵۱.۱۲.۱۰/

فصل اول – کلیات/

ماده ۱ – گذرنامه سندی است که از طرف مأموران صلاحیتدار دولت شاهنشاهی مذکور در این قانون برای مسافرت اتباع ایران به خارج و یا اقامت‌در خارج و یا مسافرت از خارج به ایران داده می‌شود./

ماده ۲ – اتباع ایران برای خروج از کشور و یا اقامت در خارج و یا مسافرت از خارج به ایران باید تحصیل گذرنامه نمایند. صدور گذرنامه منوط به‌ارائه اسنادی است که هویت و تابعیت ایرانی تقاضاکننده را ثابت نماید. اسناد مزبور به موجب آیین‌نامه اجرایی این قانون تعیین خواهد شد./

ماده ۳ – خروج از کشور بدون ارائه گذرنامه یا مدارک مسافرت مذکور در این قانون ممنوع است./

ماده ۴ – ورود به کشور و یا خروج از آن فقط از نقاطی که بنا به پیشنهاد وزارت کشور و تصویب هیأت وزیران تعیین و آگهی خواهد شد مجاز است./

ماده ۵ – بازرسی گذرنامه و مدارک مسافرت و رسیدگی به آنها در مرز با شهربانی کل کشور و در نقاطی که شهربانی نباشد به عهده ژاندارمری کل‌کشور است./

مأموران مربوط مکلفند از ورود افرادی که فاقد گذرنامه یا مدارک لازم برای ورود به ایران باشند جلوگیری نمایند./

تبصره – در مواردی که افرادی فاقد گذرنامه و یا مدارک مسافرت برای مراجعت به ایران باشند در صورتی که تابعیت ایرانی و یا ایرانی بودن آنان‌محرز شود مأمورین مربوط می‌توانند اجازه ورود به ایران را بدهند. ضوابط تشخیص و ایرانی بودن این قبیل اشخاص به موجب آیین‌نامه اجرایی این‌قانون تعیین خواهد شد./

ماده ۶ – برگ مسافرت موضوع ماده ۹ و همچنین برگ بازگشت موضوع ماده ۲۰ و پروانه‌های گذر موضوع مواد ۲۹ و ۳۰ از نظر این قانون در حکم‌گذرنامه است./

فصل دوم – انواع گذرنامه/

ماده ۷ – گذرنامه بر سه قسم است:/

الف – گذرنامه سیاسی./

ب – گذرنامه خدمت (اعم از فردی یا جمعی)./

ج – گذرنامه عادی (اعم از فردی یا جمعی)./

تبصره – مشخصات انواع گذرنامه از لحاظ رنگ و شکل و قطع و تعداد اوراق و نظایر آن و همچنین سازمان تهیه‌کننده آنها به موجب آیین‌نامه‌اجرایی این قانون تعیین می‌گردد./

ماده ۸ – از تاریخ تصویب این قانون گذرنامه‌های تحصیلی به تدریج به گذرنامه‌های عادی تبدیل خواهد شد./

ماده ۹ – وزارت امور خارجه می‌تواند در موارد لزوم با موافقت وزیر امور خارجه برای کسانی که به مأموریتهای خاص اعزام می‌شوند به جای‌گذرنامه برگ مسافرت انفرادی و یا دسته‌جمعی صادر نماید. مشخصات برگهای مذکور در آیین‌نامه اجرایی این قانون تعیین خواهد شد./

فصل سوم – گذرنامه‌های سیاسی و خدمت/

ماده ۱۰ – برای شخصیتهای زیر گذرنامه سیاسی صادر می‌شود:/

۱ – اعضا خاندان جلیل سلطنت./

۲ – نخست‌وزیر و رؤسای مجلسین – وزیر دربار شاهنشاهی – وزیران و همسران آنها./

۳ – رییس ستاد بزرگ ارتشتاران – ندیمه علیا حضرت شهبانوی ایران – رییس سازمان برنامه و بودجه – رییس و دادستان دیوان عالی کشور –رییس کل تشریفات شاهنشاهی – رییس دفتر مخصوص شاهنشاهی – رییس بانک مرکزی – رییس هیأت مدیره و مدیر عامل شرکت ملی نفت ایران وهمسران آنها./

۴ – نخست‌وزیران سابق – رؤسای سابق مجلسین – وزرا سابق – رؤسای سابق دیوان عالی کشور – سفرای سابق و همسران آنها با موافقت وزیرامور خارجه./

۵ – نمایندگان مجلسین با معرفی رییس مجلس مربوط./

۶ – شهردار پایتخت – معاونان نخست‌وزیر – استانداران و معاونان وزارتخانه‌ها با معرفی نخست‌وزیر./

۷ – اعضا رییسه دربار شاهنشاهی با معرفی وزیر دربار شاهنشاهی./

۸ – ارتشبدان و سپهبدان شاغل و بازنشسته و رییس شهربانی کل کشور و فرمانده ژاندارمری کل کشور با معرفی وزیر مربوط./

۹ – آجودانهای لشکری و کشوری اعلیحضرت همایون شاهنشاه هنگامی که در التزام باشند با معرفی وزیر دربار شاهنشاهی./

۱۰ – کسانی که مقام سفارت دارند و همسران آنها با موافقت وزیر امور خارجه./

۱۱ – معاونان و مدیر کل و رؤسای ادارات وزارت امور خارجه با موافقت وزیر امور خارجه./

۱۲ – اشخاصی که طبق تصویب هیأت وزیران به نمایندگی از طرف دولت شاهنشاهی به مأموریت مخصوص اعزام می‌شوند./

۱۳ – مأموران ثابت سیاسی و کنسولی و کسانی که با معرفی دولت مقامی در مؤسسات و سازمانهای بین‌المللی اشغال می‌نمایند و همسران آنها باموافقت وزیر امور خارجه./

۱۴ – پیک سیاسی و کسانی که به مأموریت موقت سیاسی اعزام می‌شوند با موافقت وزیر امور خارجه./

تبصره – نام همسر و فرزندان کمتر از ۱۸ سال مشمولین این ماده در صورتی که همراه دارنده گذرنامه باشند به تقاضای دارنده در گذرنامه سیاسی‌ثبت و از همان گذرنامه استفاده خواهند کرد. نمایندگی‌های شاهنشاهی در خارج نمی‌توانند برای فرزندان همراه گذرنامه جداگانه صادر نمایند مگر باموافقت وزارت امور خارجه./

ماده ۱۱ – برای اشخاص زیر گذرنامه خدمت صادر می‌شود:/

۱ – آجودانهای کشوری اعلیحضرت همایون شاهنشاه و کارمندان و خدمتگزاران دربار شاهنشاهی با معرفی وزیر دربار شاهنشاهی./

۲ – اشخاصی که به موجب تصویبنامه هیأت وزیران به خارج اعزام می‌شوند./

۳ – کارمندان وزارتخانه‌ها و سازمانهای وابسته به دولت و جمعیت شیر و خورشید سرخ ایران که به مأموریت خارج از کشور اعزام می‌گردند بامعرفی نخست‌وزیر./

۴ – مأموران اداری و فنی وزارت امور خارجه و همسران آنها با موافقت وزیر امور خارجه./

۵ – کارمندان وزارت جنگ که به مأموریت خارج از کشور اعزام می‌گردند به تقاضای وزیر جنگ./

تبصره – نام همسر و فرزندان کمتر از ۱۸ سال مشمولین این ماده در صورتی که همراه دارنده گذرنامه باشند به تقاضای دارنده گذرنامه خدمت درهمان گذرنامه ثبت می‌شود./

نمایندگیهای شاهنشاهی در خارج نمی‌توانند برای فرزندان همراه گذرنامه جداگانه صادر نمایند مگر با موافقت وزارت امور خارجه./

ماده ۱۲ – صدور گذرنامه‌های سیاسی و خدمت به عهده وزارت امور خارجه است./

ماده ۱۳ – مدت اعتبار گذرنامه سیاسی و خدمت یک سال است مگر در مورد مأموران ثابت دولت در نمایندگیهای شاهنشاهی در خارجه که اعتبارگذرنامه تا خاتمه مدت مأموریت آنان خواهد بود./

تبصره ۱ – تمدید مدت گذرنامه‌های سیاسی یا خدمت مأموران موقت طبق مقررات این قانون با موافقت وزارت امور خارجه خواهد بود./

تبصره ۲ – دارندگان گذرنامه‌های سیاسی و خدمت در موقع ورود به کشور باید گذرنامه خود را به وزارت امور خارجه تحویل دهند./

فصل چهارم – گذرنامه عادی/

ماده ۱۴ – صدور گذرنامه عادی در ایران به عهده شهربانی کل کشور و در خارج از ایران با مأمورین کنسولی کشور شاهنشاهی یا مأموران سیاسی‌عهده‌دار امور کنسولی خواهد بود. مقررات مربوط به ترتیب صدور و تمدید و تجدید و اصلاح گذرنامه به موجب آیین‌نامه اجرایی این قانون تعیین‌خواهد شد./

ماده ۱۵ – محصلینی که برای تحصیل عازم خارج از کشور می‌باشند با رعایت قانون وظیفه عمومی در مورد تحصیلات غیر دانشگاهی از طرف‌وزارت آموزش و پرورش و در مورد تحصیلات دانشگاهی از طرف وزارت علوم و آموزش عالی به شهربانی کل کشور معرفی می‌شوند./

شغل آنها در گذرنامه محصل ذکر می‌گردد و از پرداخت کلیه وجوه مربوط به صدور گذرنامه معاف می‌باشند. این معافیت شامل محصلینی که گذرنامه‌تحصیلی آنان تدریجاً به گذرنامه عادی تبدیل خواهد شد نیز می‌باشد. محصلینی که گذرنامه تحصیلی آنان به گذرنامه عادی تبدیل می‌شود از مقررات‌معافیت تحصیلی احضار به خدمت زیر پرچم استفاده خواهند کرد./

ماده ۱۶ – به اشخاص زیر هیچ نوع گذرنامه برای خروج از کشور داده نمی‌شود:/

۱ – کسانی که به موجب اعلام کتبی مقامات قضایی حق خروج از کشور را ندارند./

۲ – کسانی که مسافرت آنها به خارج از کشور بر حسب اعلام قبلی و کتبی سازمان اطلاعات و امنیت کشور مخالف مصالح ملی باشد./

۳ – کسانی که در خارج از ایران به سبب تکدی و یا ولگردی و یا ارتکاب سرقت و کلاهبرداری و یا به هر عنوان دیگر دارای سو شهرت باشند./

تبصره – رسیدگی به سابقه و سو شهرت افراد مذکور در بند ۳ این ماده به عهده کمیسیونی است که از نمایندگان وزارت امور خارجه – وزارت‌دادگستری – وزارت کشور – سازمان اطلاعات و امنیت کشور و شهربانی کل کشور در وزارت کشور تشکیل می‌شود. در موارد اضطراری و یا مرور زمان‌کافی به تشخیص کمیسیون مزبور می‌توان به اشخاص مذکور در این بند اجازه مسافرت داد./

ماده ۱۷ – دولت می‌تواند از صدور گذرنامه و خروج بدهکاران قطعی مالیاتی و اجرای دادگستری و ثبت اسناد و متخلفین از انجام تعهدات ارزی‌طبق ضوابط و مقرراتی که در آیین‌نامه تعیین می‌شود جلوگیری نماید./

ماده ۱۸ – برای اشخاص زیر با رعایت شرایط مندرج در این ماده گذرنامه صادر می‌شود:/

۱ – اشخاصی که کمتر از ۱۸ سال تمام دارند و کسانی که تحت ولایت و یا قیمومیت می‌باشند با اجازه کتبی ولی یا قیم آنان./

۲ – مشمولین وظیفه عمومی با اجازه کتبی اداره وظیفه عمومی./

۳ – زنان شوهردار ولو کمتر از ۱۸ سال تمام با موافقت کتبی شوهر و در موارد اضطراری اجازه دادستان شهرستان محل درخواست گذرنامه که‌مکلف است نظر خود را اعم از قبول درخواست یا رد آن حداکثر ظرف سه روز اعلام دارد کافی است. زنانی که با شوهر خود مقیم خارج هستند و زنانی‌که شوهر خارجی اختیار کرده و به تابعیت ایرانی باقی مانده‌اند از شرط این بند مستثنی می‌باشند./

ماده ۱۹ – در صورتی که موانع صدور گذرنامه بعد از صدور آن حادث شود یا کسانی که به موجب ماده ۱۸ صدور گذرنامه موکول به اجازه آنان است‌از اجازه خود عدول کنند از خروج دارنده گذرنامه جلوگیری و گذرنامه تا رفع مانع ضبط خواهد شد./

ماده ۲۰ – به ایرانیانی که به کشور مراجعت می‌کنند و فاقد گذرنامه یا اسناد در حکم گذرنامه باشند و یا اینکه مدت اعتبار آن اسناد منقضی شده باشدبه شرط آنکه تابعیت ایرانی آنها مسلم باشد برگ بازگشت که فقط برای بازگشت به ایران معتبر است داده می‌شود./

تبصره – برگ بازگشت از طرف مقامات سیاسی و کنسولی شاهنشاهی در خارج از کشور به طور رایگان صادر می‌شود و در مرز از دارنده آن اخذمی‌گردد./

فصل پنجم – همراهان/

ماده ۲۱ – نام اطفال کمتر از ۱۸ سال تمام که همراه هر یک از والدین یا جد یا جده پدری یا مادری یا زن پدر یا شوهر مادر و یا خواهر و برادر خودمسافرت می‌نمایند در صورت درخواست ولی یا قیم آنها بر حسب مورد در گذرنامه اشخاص مذکور ثبت خواهد گردید./

ماده ۲۲ – نام نوزادانی که از زنان ایرانی مقیم خارج هنگام توقف مادر در ایران متولد می‌شوند در گذرنامه مادر ثبت می‌شود و در این مورد نیازی به‌جلب موافقت پدر نیست و همچنین در مواردی که در خارج از ایران شوهر ایرانی در کشور محل تولد نوزاد حاضر نباشد./

تبصره – اطفال موضوع بند ۴ ماده ۹۷۶ و موضوع ماده ۹۷۸ قانون مدنی مادام که تحت ولایت یا حضانت پدر یا مادر خود هستند می‌توانند به‌معیت والدین خود با گذرنامه خارجی آنان به خارج از کشور مسافرت نمایند./

ماده ۲۳ – برای یک خانواده که با هم مسافرت می‌کنند در صورت تقاضا یک گذرنامه صادر می‌شود و نام زن و اولاد کمتر از ۱۸ سال در آن ثبت‌خواهد شد. هیچ یک از همراهان مستقلا حق استفاده از گذرنامه را ندارد و در صورتی که بخواهد از دارنده گذرنامه جدا شود باید گذرنامه جداگانه‌تحصیل نماید./

فصل ششم – اعتبار گذرنامه عادی/

ماده ۲۴ – گذرنامه برای مسافرت به کلیه کشورها اعتبار دارد مگر به کشورهایی که دولت در موارد مقتضی مسافرت اتباع ایران را به آن کشورهاممنوع و یا محدود نموده باشد. در صورتی که بعد از صدور گذرنامه محدودیتی مقرر شود وجوه پرداختی کسانی که از مسافرت محروم شوند به آنهامسترد می‌گردد. نحوه اجرای مفاد این ماده ضمن آیین‌نامه اجرایی این قانون معین خواهد شد./

ماده ۲۵ – مدت اعتبار گذرنامه عادی از تاریخ صدور سه سال است و فقط برای یک مدت سه‌ساله دیگر قابل تمدید می‌باشد./

ماده ۲۶ – گذرنامه‌هایی که تا تاریخ تصویب این قانون وسیله مقامات صلاحیتدار صادر گردیده و مدت پنج‌ساله آنها خاتمه نیافته است تا خاتمه‌مدت معتبر است./

ماده ۲۷ – در صورتی که گذرنامه غیر قابل استفاده و یا مفقود شود پس از رسیدگی لازم که نحوه آن در آیین‌نامه تعیین خواهد شد گذرنامه دیگری بااخذ هزینه‌های صدور صادر می‌شود./

هرگاه قابل استفاده نبودن یا مفقود شدن گذرنامه ناشی از عمل متصدیان مسئول باشد برای بقیه مدت اعتبار گذرنامه جدید بدون دریافت هزینه‌های‌صدور صادر خواهد شد./

فصل هفتم – گذرنامه جمعی/

ماده ۲۸ – گذرنامه جمعی اعم از خدمت یا عادی فقط در ایران و برای گروههای زیر صادر می‌شود:/

این نوع گذرنامه‌ها به نام رییس گروه صادر و نام و مشخصات همراهان در برگ ضمیمه آن درج خواهد گردید:/

۱ – افسران – درجه‌داران – افراد و به طور کلی کارکنان مشمول قانون استخدام نیروهای مسلح شاهنشاهی که به طور جمعی و به منظور انجام‌مأموریت عازم خارج از کشور باشند./

۲ – گروههای ورزشی که به منظور انجام مسابقات عازم خارج هستند به معرفی سازمان تربیت بدنی ایران./

۳ – گروههای پیشاهنگی به معرفی سازمان پیشاهنگی ایران./

۴ – دانشجویان و دانش‌آموزان و معلمان و استادان که برای مطالعات آموزشی و فرهنگی به معرفی وزارتخانه‌های مربوط به خارج می‌روند./

۵ – گروههای هنری که توسط وزارت فرهنگ و هنر یا وزارت اطلاعات معرفی می‌شوند./

۶ – گروههای معرفی شده از طرف سازمانهای دولتی و یا وابسته به دولت و یا جمعیت شیر و خورشید سرخ ایران./

۷ – گروههای کارگری برای کارآموزی یا کسب مهارت فنی با تأیید و معرفی وزارت کار و امور اجتماعی./

تبصره ۱ – هر یک از اعضای گروههای فوق که هنگام مسافرت از گروه خود جدا شود باید گذرنامه جداگانه تحصیل نماید./

تبصره ۲ – حداقل تعداد افرادی که می‌توانند از گذرنامه جمعی استفاده نمایند پنج نفر و حداکثر چهل نفر خواهد بود./

تبصره ۳ – صدور گذرنامه جمعی در صورتی که به منظور انجام مأموریتی به خرج سازمانهای دولتی یا جمعیت شیر و خورشید سرخ ایران باشدمجانی است در غیر این صورت علاوه بر هزینه صدور یک گذرنامه از هر نفر ده درصد هزینه صدور اخذ خواهد شد./

تبصره ۴ – اعتبار گذرنامه جمعی یک سال است و در صورت موافقت سازمان مربوط حداکثر یک سال دیگر تمدید می‌شود./

فصل هشتم – پروانه گذر/

ماده ۲۹ – در موارد زیر به پیشنهاد وزارت کشور و تصویب هیأت وزیران به جای گذرنامه پروانه گذر صادر می‌شود:/

۱ – برای تشرف به مکه معظمه و عتبات مقدسه./

۲ – برای کارکنان وسائط نقلیه آبی و هوایی و زمینی./

۳ – برای رفت و آمد اتباع دولت شاهنشاهی که در نقاط مرزی کشور و نقاط واقع در سواحل و جزایر خلیج فارس و دریای عمان (دریای مکران)سکونت دارند به مناطق مرزی مجاور و نواحی جنوبی خلیج فارس./

تبصره ۱ – مشخصات و ترتیب صدور و مدت اعتبار و مرجع صدور پروانه‌های گذر مذکور در این ماده و هزینه صدور آنها به موجب آیین‌نامه‌اجرایی این قانون تعیین خواهد شد./

تبصره ۲ – حدود مناطق مرزی و سواحل و همچنین نقاط مرزی مجاور و نواحی جنوبی خلیج فارس به پیشنهاد وزارت کشور و تصویب هیأت‌وزیران تعیین خواهد شد./

ماده ۳۰ – شهربانی کل کشور بر حسب اعلام وزارت امور خارجه به کسانی که ترک تابعیت ایران را نموده‌اند پروانه گذر خواهد داد و این پروانه فقطبرای خروج از ایران معتبر است./

فصل نهم – برگ گذر بیگانگان/

ماده ۳۱ – شهربانی کل کشور می‌تواند با موافقت سازمان اطلاعات و امنیت کشور و تأیید وزارت امور خارجه برای بیگانگان بدون تابعیت یاخارجیانی که به جهاتی قادر به تحصیل گذرنامه از کشور متبوع خود نیستند برگ گذر بیگانگان صادر نماید. این برگ دلیل تابعیت ایرانی دارنده یاهمراهان او محسوب نمی‌شود./

تبصره ۱ – مشخصات برگ گذر بیگانگان از لحاظ رنگ و شکل و قطع و غیره به موجب آیین‌نامه اجرایی این قانون تعیین خواهد شد./

تبصره ۲ – نام فرزندان کمتر از ۱۸ سال این قبیل افراد در برگ گذر والدین همچنین نام زن در برگ گذر شوهر به شرط آنکه واجد شرایط مذکور دراین ماده باشند ثبت می‌شود و استفاده جداگانه از این برگ به وسیله همراهان ممنوع است./

ماده ۳۲ – مدت اعتبار برگ گذر بیگانگان برای مراجعت به ایران از تاریخ صدور یک سال است و دارنده آن برای هربار خروج از کشور باید تحصیل‌اجازه نماید./

فصل دهم – آیین‌نامه‌های اجرایی/

ماده ۳۳ – آیین‌نامه‌های مربوط به وجوهی که از متقاضیان گذرنامه و یا اسناد در حکم گذرنامه و یا برگ گذر بیگانگان طبق مقررات باید دریافت شودو سایر آیین‌نامه‌های اجرایی این قانون از طرف وزارت امور خارجه – وزارت کشور با جلب نظر وزارت دادگستری و وزارت علوم و آموزش عالی ووزارت دارایی تهیه و پس از تصویب کمیسیونهای کشور – دارایی – دادگستری و امور خارجه مجلسین به موقع اجرا گذارده خواهد شد و تا تصویب‌آیین‌نامه‌های مزبور مقررات فعلی قابل اجرا است./

تبصره – در صورتی که تغییراتی در آیین‌نامه‌های مصوب ضرورت پیدا کند به تصویب کمیسیونهای مربوط مجلسین خواهد رسید./

فصل یازدهم – مجازاتها/

ماده ۳۴ – هر ایرانی که بدون گذرنامه یا اسناد در حکم گذرنامه از کشور خارج شود به حبس تأدیبی از دو ماه تا شش ماه یا پرداخت غرامت از دوهزار ریال تا بیست هزار ریال و یا به هر دو مجازات محکوم می‌شود./

ماده ۳۵ – هر ایرانی که از نقاط غیر مجاز وارد کشور شده یا از کشور خارج شود به یک تا سه ماه حبس تأدیبی محکوم خواهد شد و در صورتی که‌مرتکب بدون داشتن گذرنامه یا اسناد در حکم گذرنامه از نقاط غیر مجاز وارد و یا خارج شده باشد به حداکثر مجازات حبس یا غرامت مذکور در ماده۳۴ محکوم می‌شود./

ماده ۳۶ – هر ایرانی به کشوری که مسافرت به آنجا طبق ماده ۲۴ این قانون ممنوع و یا محدود شده سفر نماید به حبس تأدیبی از یک ماه تا ۳ ماه ویا پرداخت غرامت از یک هزار ریال تا ده هزار ریال و یا به هر دو مجازات محکوم می‌شود./

ماده ۳۷ – هر کس برای دریافت گذرنامه یا اسناد در حکم گذرنامه به نام خود یا نام دیگری اسناد و مدارک خلاف واقع یا متعلق به غیر را عالما عامدابه مراجع مربوط تسلیم نماید به حبس تأدیبی از دو ماه تا شش ماه محکوم می‌شود و در صورتی که عمل او منجر به صدور گذرنامه شود به حبس‌تأدیبی از دو ماه تا دو سال محکوم خواهد شد./

ماده ۳۸ – هر کس از گذرنامه یا اسناد در حکم گذرنامه متعلق به دیگری برای ورود به کشور یا خروج از آن استفاده نماید به حبس تأدیبی از دو ماه تایک سال محکوم می‌شود./

ماده ۳۹ – هر مستخدم دولت اعم از لشکری و کشوری بدون رعایت قوانین مربوط در اجرای وظیفه خود عالماً عامداً گذرنامه یا اسناد در حکم‌گذرنامه بدهد به حبس تأدیبی از دو ماه تا یک سال محکوم می‌شود./

ماده ۴۰ – هر مستخدم و مأمور دولت اعم از کشوری و لشکری که برای عبور غیر مجاز اشخاص به خارج از کشور به نحوی از انحا مساعدت و یاتسهیل وسیله نماید به حبس تأدیبی از ۶ ماه تا دو سال محکوم خواهد شد./

ماده ۴۱ – هر کس برای تحصیل گذرنامه یا اسناد در حکم گذرنامه عالماً و عامداً و به قصد تقلب هر گونه اطلاع مربوط به خود و همراهان را که درصدور گذرنامه مؤثر است برخلاف واقع در پرسشنامه ذکر نماید به شرط استفاده از گذرنامه به حبس تأدیبی از دو ماه تا شش ماه محکوم خواهد شد./

ماده ۴۲ – از تاریخ اجرای این قانون – قانون گذرنامه مصوب سال ۱۳۱۱ و آیین‌نامه‌های مربوط به آن و مواد ۱۰۷ و ۱۰۸ قانون جزا و همچنین‌قوانین مربوط به گذرنامه تحصیلی و سایر قوانینی که با مواد این قانون مغایرت دارد در آن قسمت که مغایر است لغو می‌گردد./

قانون فوق مشتمل بر چهل و دو ماده و هجده تبصره پس از تصویب مجلس سنا در جلسه روز دوشنبه ۱۳۵۱.۳.۸ در جلسه روز پنجشنبه دهم‌اسفند ماه یک هزار و سیصد و پنجاه و یک شمسی به تصویب مجلس شورای ملی رسید./

/